

KATOLIŠKI MISIJONI

LAS MISIONES CATOLICAS - XLI - 11 - 1967

DAROVI ZA MISIJONE

ZA BARAGOVO MISIJONIŠČE

Vzdrževalnina bogoslovca, N. N., Kanada, 150 dol. — Za novi Misijski kolegij, N. N., Kanada, 500 dolarjev; družina Mežnar, ob smrti stare mame, Argentina, 1.000 pesov.

DŠV. in DSD.

Pahor Jože - Justina, 500 pesov; Se-dej Lojze in Albina, 250 pesov. Oba v Argentini.

REŠEVALNI SKLAD „KATOLIŠKIH MISIJONOV“

Argentina (v pesih): N. N., 1.000; Rode Ivan, Lomas del Mirador, 500; Stane Jemec, Slovenska vas, 200. — *U.S.A. in Kanada* (v dolarjih): Frank Žele, 2; Mrs. Ciril Ferkulj, 5; † Mary Ivančič, 3; Mrs. Marija Rovansek, 1.84; Rev. Jože Vovk, 3; Anica Dolenc, 5.50. — *Avstralija*; Jože Šterbenc iz Adelaide, 10 avstral. dolarjev. — *Gorica*: Marijina družba, 20.000 Lir.

LEP PRIMER MISIJONSKE VELIKODUŠNOSTI MED SLOVENC V ARGENTINI

Misijska poverjenica ga. Francka Mugerli je oddala Baragovemu misijskišču od neznanega darovalca sledeče prelepe vsote za razne misijske namene:

Za enoletno vzdrževalnino domačinskega bogoslovca, 50.000 pesov.

Za misijonarja Obala v Afriki, 15.000 pesov.

Za slovenski zambijski misijon v A-

ZA VSE SLOVENSKE MISIJONARJE

Anglija: Tombola v Bedfordu 6.8.0 funtov; darovi v Londonu 7.10.0 funtov; darovi v Rochdale 4.0.0 funte; Stane Pevec 0.10.0 funta. — *Argentina*: Ivan Rode, Lomas del Mirador, 1.000 pesov; N. N., Luján, 2.000 pesov. (Glej še člančič spodaj!) — *Nemčija*: č. g. Ciril Turk, Esslingen, 20 dolarjev. — *Avstrija*: glej posebno poročilo v tej številki!

ZA POSAMEZNE MISIJONARJE

Marija Ilija, Venezuela: za o. Obala, 50 dolarjev, za g. Štanta in gobavec na Madagaskarju, 60 dolarjev. Avguštin Jožica za s. usmiljenko Danijelo Šeme na Madagaskarju, 3.000 pesov. Glej še člančič spodaj.

ZA MISIJONE

Anglija: Jože Grčar, 4.0.0 funte; Anton Zele, 1 funt. — *Argentina*: Vida Gomišček, Villa Madero, 1.000 pesov; Ana Klemenčič, Carapachay, 1.000 pesov.

friki (o. Jože Kokalj DJ), 15.000 pesov.

V sklad vseh slovenskih misijonarjev, 20.000 pesov.

Vsega skupaj od enega samega darovalca naenkrat 100.000 pesov, kar je, irno lahko r ečemo, dar, kot ga od ene same osebe v Argentini doslej še nismo prejeli. Tisočkrat Bog plačaj plemenitemu darovavcu in go-reči posredovavki!

V IMENU SLOVENSKE MISIJONSKE AKCIJE VSEM ISKREN
BOG PLAČAJ!

Ne moremo klicati na pomoč Boga, Očeta vseh, če odklanjama bratski odnos do nekaterih ljudi, ustvarjenih po božji podobi. Med razmerjem človeka do Očeta Boga in razmerjem človeka do bratov ljudi je tako tesna zveza, da sveto pismo pravi: Kdor ne ljubi, Boga ne pozna.

Nobenega temelja torej nima teorija ali praksa, ki uvaja med človekom in človekom, med narodom in narodom razlikovanje glede človeškega dostojanstva in pravic, ki iz njega izhajajo.

Cerkev zato zavrača kot nasprotno Kristusovemu duhu vsako razlikovanje ali trpinčenje ljudi zaradi pripadnosti k določenemu plemenu ali barvi, stanu ali veri. Dosledno temu sveti zbor, ki hodi po stopinjah svetih apostolov Petra in Pavla, goreče prosi Kristusove vernike, naj "lepo živijo med neverniki" (1 Pet 2, 12), in, ako je mogoče, naj živijo, kolikor je na njih, z vsemi ljudmi v miru, da bodo res otroci Očeta, ki je v nebesih.

(Izjava o razmerju Cerkve do nekrščanskih verstev.)

CERKEV PRED ATEIZMOM

FRANC SODJA CM

Misijski namen za november:

Da bi se v Aziji vsi, ki verujejo, močno upirali ateizmu.

Morda je že preveč obrabljena fraza: svet je razdeljen na dva dela vere in nevere. Ali, drugače povedano, na svetu sta dve veri: vera v materijo in vera v Boga.

Dejstvo je, da ves svet in najbolj Cerkev sredi sveta z resnobo gleda problem ateizma, ki pa ni samo za železno in bambusovo zaveso. Kjerkoli je Cerkev pričujoča, ima pred seboj, pred cerkvenimi vrati samimi ta problem.

V pastoralni konstituciji so koncilski očetje za svoje stališče do ateizma postavili dva stebra. Prva je jasna ugotovitev: "Cerkev, zvesta tako Bogu kakor ljudem, ne more odstopiti od tega, da ne bi obžalovaje z vso odločnostjo, s kakršno je to delala že v preteklosti, odklanjala tistih pogubnih naukov in dejanj, ki nasprotujejo razumu in skupnemu človeškemu izkustvu ter človeka oropajo njegove prirojene veličine". Mišljen je sleherni ateizem, a gotovo pred vsem komunizem.

Druga pa je nič manj jasna izjava: "Vendar skuša Cerkev dojeti v duši ateistov skrite vzroke za tajitev Boga. Zavedajoč se teže vprašanj, ki jih prebuja ateizem, in navdana z ljubeznijo do vseh ljudi sodi, da je treba te vzroke podvreči resnemu in globljemu premisleku." V ta namen je bilo na koncilu ustanovljeno posebno Tajništvo za brezbožni svet.

Azija na odru sveta

V dvajsetem stoletju se težišče svetovne zgodovine hitro premika iz Evrope v Azijo. Pred sto leti je komaj kak Evropejec ali Amerikanec vedel, kje točno je Vietnam. Danes ve zanj vsak otrok. Kitajska je bila daljna dežela, danes je vsakomur prisotna. V resnici postaja Azija oder svetovne drame v bodočem stoletju.

Slabotna prisotnost Cerkve more biti na azijskem terenu le glas vpijočega v puščavi. A vendarle je postal ta glas slišen. Zlasti po koncilu je korak Cerkve k azijskim verstvom prebudil duhove. Strah pred komunizmom in še bolj splošno: strah pred ateizmom odpira oči, da se

stara azijska verstva prebujajo, zbližujejo in začenjajo razumevati, da je krščanstvo in posebej da je katoliška Cerkev v boju proti ateizmu svetovna sila. Vse iskanje stikov, ne le s katoliške strani, ampak tudi s strani budistov in hinduistov, muslimanov in pripadnikov drugih verstev najbolj živo to dokazuje.

Tragika je v tem, da v uri, tako odločilni za vso Azijo, Cerkev ni bolj pričujoča, da še ni prodrla v te omike, da se je komaj dotaknila s svojim življenjem srca narodov. Prav iz tega vidika je še bolj razumljiva želja Cerkve, da bi ji pri trenutni zaježitvi ateizma pomagala vsa verstva, kratko vsi ljudje „dobre volje“. Če se ob njej strnejo vse pozitivne sile, ne bo v tem samo močen branik proti ateizmu, ampak bo zbližanje samo vodilo do plodnega iskanja resnice, ki je končno v Kristusu.

Ni to diplomacija, ne le nekaka pastoralna strategija, ta odnos Cerkve izvira iz njenih globin, saj je pričujočnost tistega Kristusa, ki je za vse Pot, Resnica in Življenje.

Tragični prizori

Krvava drama v Aziji prebujajo svetovno vest. Problem ateizma je v posameznih deželah različen, a sadovi morejo postati povsod isti.

Na Japonskem so krsti redki.

Japonska se je znašla na zavidljivi stopnji civilizacije, pa ob nič manj težkem vprašanju vere. Staro se ruši, novega ni. In ateizmu podlega mlada generacija izobražencev, ki naj bodo voditelji naroda. Pisma naših misijonarjev dosti zgovorno povedo, da so brez moči in da je trenutno edino upanje nova študentovska mladina.

V Indoneziji je prav mladina pokazala neverjetno zdravo moč. V vztrajnem boju proti komunističnim strateškim načrtom so si podali roke katoličani, muslimani in budisti. Prav ta mladina vliva upanje, da bo Indonezija obvarovana najhujšega.

Vietnam je žrtev, ki krvavi desetletja, in nihče ne more prerokovati bodočnosti. Kaj Cerkev misli, dosti jasno govore — skoro bi mogli reči — nadčloveški poskusi Pavla VI., da bi bilo kmalu konec te svetovne sramote in predvsem nepopisnega trpljenja vietnamskega naroda.

Indija je prirasla k srcu ne le svetemu očetu, ki jo je osebno obiskal, ampak vsemu katoliškemu svetu. Lakota kliče ateizem. Cerkev se tega predobro zaveda. Zastonj je oznanjanje evangelija človeku, ki umira od lakote. Socialno vprašanje je postalo zlasti po zadnji okrožnici "Napredek narodov" sveto poslanstvo Cerkve.

Najstrašnejši so prizori Kitajske. Kaj je s katoliško Cerkvijo na Kitajskem, moremo samo slutiti. Že prej ni bilo jasnih poročil, da si se je celo dvema duhovnikoma posrečilo priti tja in govoriti tudi s škofi in duhovniki. Odkar je Kitajska s "kulturnim bojem Rdeče garde" zašla v popolno zmedo, je utihnila poslednja vest. Že več kot leto dni nas dobri poznavavci razmer opozarjajo, naj prenehamo z obsodbo "razkolne kitajske Cerkve", naj bomo previdni v presoji, — če smo je sploh zmožni — kako se zadnji ostanki Cerkve bore za obstoj. Ostane nam samo ljubeča molitev za vse: tistih v ječah in tistih na "svobodi", ker nepopisno trpe vsi brez izjeme. Morda se v krvavih kitajskih katakombah bije največja svetovna bitka med ateizmom in krščanstvom. Skrivnost je v Bogu. Nekoč pa se bo razodela.

Vse to ima Cerkev pred očmi. Zato roti, naj molimo, da bi oni na terenu vzdržali.

Pozitivno delo

Koncil je sprožil v Cerkvi sami vse pozitivne energije. Tudi borba proti ateizmu mora biti ne le v jasnem gledanju, ampak predvsem v pozitivnem delu.

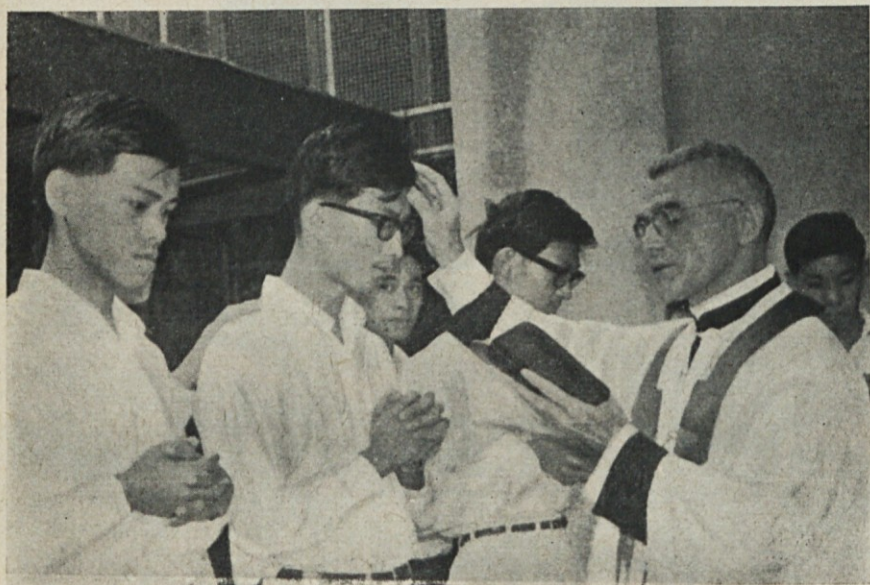
V svoji pastoralni Konstituciji so misli Cerkve čudovito strnjene v nekako resolucijo: "Zdravilo, ki naj ga pri ateizmu uporabimo, je treba pričakovati tako od primernega podajanja nauka kakor tudi od celotnega življenja Cerkve in njenih udov. Naloga Cerkve je namreč, da Boga Očeta in njegovega učlovečenega Sina napravlja navzočega in tako

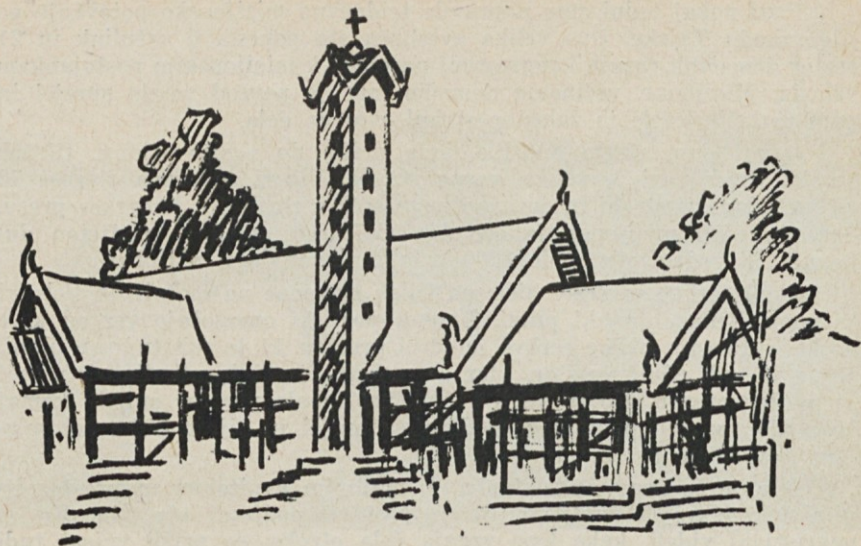

rekoč vidnega s tem, da se ob vodstvu Svetega Duha neprestano prenavlja in očiščuje. To se dosega predvsem s pričevanjem žive in zrele vere; to je vere, ki je tako vzgojena, da je sposobna težavam jasno zreti v obraz in jih premagovati. Sijajno pričevanje takšne vere so dajali in dajejo premnogi mučenci. Ta vera mora razodevati svojo rodovitnost s tem, da prešinja celotno, tudi svetno življenje verujočih in da jih nagiblje k pravičnosti in ljubezni zlasti do tistih, ki so v stiski. Končno k razodevanju božje pričujočnosti največ prispeva bratska ljubezen vernikov, ki se enodušno ter skupno borijo za vero v evangelij in se izkazujejo kot znamenje edinosti."

V luči teh besed se nam šele razodeva, kaj pomeni v vsej Aziji pričujočnost Cerkve, tudi molčeče Cerkve. Vsak kristjan, četudi v ječi, je vedno živa božja pričujočnost. Vsak še tako nespreten duhovnik je že s tem, da je tam na terenu, branik proti ateizmu, pa čeprav ga nikdar ne "napada". Njegovo pozitivno delo je tisto, ki bo rodilo trajni uspeh, kajti tema izgine ob luči. In čim močnejša bo v svojem misijonskem delu Cerkev v vsej Aziji, tem več bo svet imel poroštva, da bo pred močjo evangelija izginjalo brezboštvo.

Slovenski misijonar Pavlin krščuje v Hong-kongu.

Dokoncilska tajska Cerkev

Napisala in ilustrirala M. Ksaverija Pirc, uršulinka

V tajski deželi smo se lotili z vso vnemo pokoncilske obnove. Uršulinke doprinašamo velikodušno svoj delež. V našem zavodu Mater Dei smo ustanovile tečaj za katehetsko izobrazbo sester domačink raznih kongregacij Tajske. Te sestre po večini ne znajo nobenega evropskega jezika in se torej ne morejo bogatiti z mnogoštevilno literaturo koncilske obnove. Poleg uršulink poučujejo v tem tečaju tudi jezuiti. Predmeti so: cerkvena zgodovina, liturgija, zlasti njena obnova, liturgično petje po novih zamislih, nove metode krščanskega nauka, pa tudi angleščina, ker ta odpira mladim sestricam vire duhovne izobrazbe. Uvajamo jih tudi v praktično udejstvovanje pouka vere po novih metodah. Sestre poučujejo krščanski nauk v raznih misijonskih šolah pod nadzorstvom uršulinke, ki je napravila sličen tečaj na jezuitski univerzi Fordham v New Yorku. Sestre so iz raznih kongregacij, ki delujejo na Tajskem. One, ki nimajo hiše v Bangkoku, stanujejo pri nas v Mater Dei. S pomočjo Propagande upamo pozidati v bližnji prihodnosti posebno stavbo za izobrazbo sester; „Sisters Formation“. Zemljišče je že obljubljeno prav blizu naše šole Regina Mundi, kjer delujem letos. Vseh 7 sijamskih škofov je z veseljem obljubilo pošiljati mlade redovnice domačinke v ta triletni tečaj.

Pred nekaj tedni smo napravile tridnevno misijonsko potovanje po jugovzhodu Tajske. Dva velika avtobusa sta ponesla 6 uršulink in 21 sester domačink raznih kongregacij na obisk k misijonskim postojankam vzhoda. Misijonar, večinoma domačin, nas je povsod veselo sprejel in nam razložil vesele in žalostne strani svojega dela.

Drugi dan, ravno opoldne, smo prišle do vasice Klung, tik ob morju. Sredi vasi je velika lesena stavba, kateri se pozna starost 70 let na vijugasti strehi in nevarno nagnjenih stebrih. To je cerkev presv. Srca in njen misijonar je oče Čin Cajčaren, mlad in podjeten duhovnik, ki vodi svojo čredo 1500 katoličanov v slogi in ljubezni.

Okoli cerkve so vrste hišic na koleh zgrajene na močvirnih tleh, ki so poplavljeni ob vsaki plimi. Leseni mostički omogočajo vez od koč do koč. Prostor okrog cerkve je edini prostor, ki je suh tudi ob plimi. In to je tudi edini prostor, kjer se morejo otroci igrati. Zato pa tudi ni nikdar prazen. Ko so večji v šoli, zavzamejo prostor oni, ki komaj kobacajo; po šoli pa tam gospodujejo starejši in bijejo bitke kot mladina povsod na svetu.

Šola je še prav nova stavba. Z majhnim kapitalom in prostovoljnimi delom svojih župljanov jo je postavil podjetni oče Čin. Ko so nekristjani videli, kako lepo vzgaja šola otroke, so prišli vpisati tudi svoje. Danes je od 600 učencev že polovica budistov. Tako oče Čin razteza svoj delokrog tudi med ovčice, ki niso iz njegove staje.

Sestre različnih družb v eni ljubezni zbrane

Pred vasico Klung

Župljani so večinoma ribiči, ki prebijejo večji del svojega življenja na morju. Vsako nedeljo po blagoslovu presv. Reš. Telesa odhiti cela vrsta majhnih motornih čolnov proti odprtemu morju. Tam ostanejo cel teden, da ribarijo. V soboto popoldne pa se vrnejo, ko so poprej na trgu že oddali sad svojega truda. Tedaj zaživi Klung z govorico, pesmijo in radovanjem. Tako je življenje teh ribičev leto za letom. Nam bi se zdelo dolgočasno, oni pa so srečni.

Versko navdušenje teh župljanov je pa nekaj posebnega. Le poslušajte! Neko nedeljo po pridigi je oče Čin omenil, kako ga skrbi stara cerkev, ki se lahko nepričakovano zruši. Vprašal je svoje vernike, kaj bi se dalo storiti. Odgovor je seveda bil, da se zida nova cerkev. Takoj so sestavili odbor, ki naj se peča s to stvarjo. Praznik presv. Srca so izvolili za začetek akcije. Poseben odbor prostovoljcev je šel vsak teden od hiše do hiše pobirat darove. Ganljivo je bilo videti, kako so župljani darovali od svojega težko zasluženega denarja in celo otroci od svojih skromnih prihrankov.

Poleg zbirke denarja se je pa tudi začela akcija prostovoljnega dela. Takoj po nedeljski maši so odbrzeli motorni čolni navzgor po reki, ki ima lep pesek na svojem dnu. Krepki možje so ga dvignili v čolne, otroci so pa že čakali na bregu blizu cerkve, da izpraznijo čolne. Nekateri so imeli škafe, drugi škatlje ali lonce in podajali so jih od roke do roke do kraja, kjer se je hitro dvignil kup. Tudi oče Čin je stopil često med verigo. Težje je bilo dobiti potrebno kamenje. Kosi so tako veliki, da je bilo treba dveh mož, da dvigneta enega. To kamenje se

nahaja na otoku, ki je pet ur motorne vožnje od Klunga. Zato je bilo treba večjih čolnov. Pa tudi čas je bilo treba skrbno preračunati. Ob plimi je to kamenje pod vodo, ob oseki čolni ne morejo do brega. Ob času ravno med obema je te skale najlažje dvigniti v čolne, ker jih voda napravi lažje. Plima in oseka pa ne čakata nikogar in tako lahko vidite, da to ni bilo otroče delo.

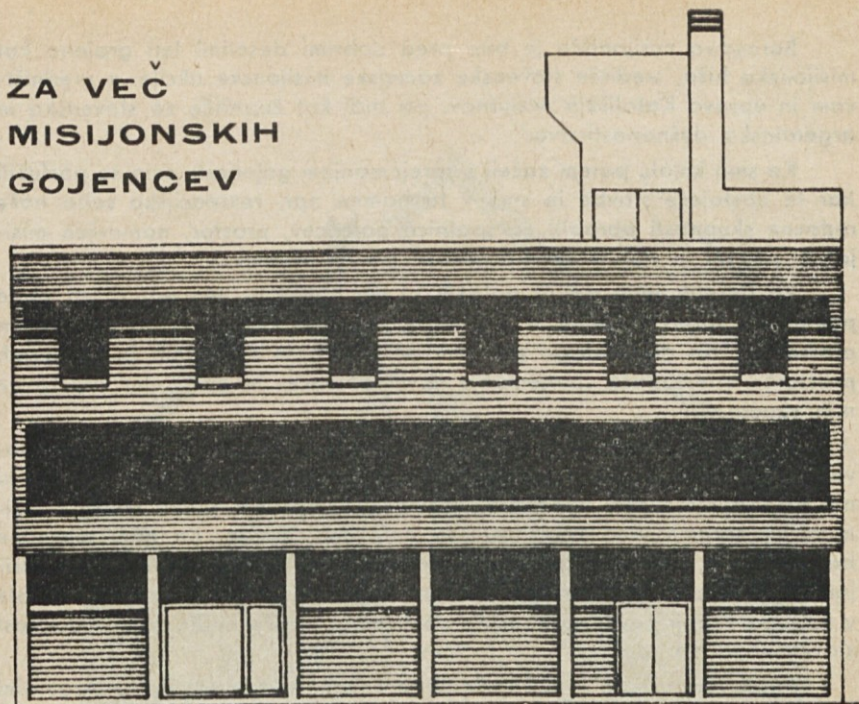
Druga težava pa je bila nedeljska maša. Oče Čin je vedno našel kakega duhovnika, ki je odplul s čolni in opravil na otoku sveto daritev. Skupina žensk, ki je tudi z veseljem delala za cerkev, je pa preskrbela za zajtrk. Saj ta je pri teh ljudeh preprost: riž in ribe.

Nova cerkev stoji: velika in lepa, v modernem sijamskem slogu. Toda mnogo še manjka. Prilagam skico kot smo jo videle oni dan.

Že celo vrsto let imamo misal nedeljskih maš v tajščini; prevod je napravil en sam duhovnik in to Evropejec. Neizogibno je mnogo nedostatkov. Sedaj so tajski škofje sestavili odbor, ki naj skrbno prevede celotni misal v tajščino. V tem odboru je pet sijamskih duhovnikov, ki so vsi študirali v Rimu, in ena žena, naša prednica, uršulinka, Siamka. Je prav kompetentna. Ima popolno Chulalongkorn univerzo v Bangkoku in je mnogo potovala po Evropi in Ameriki. Sestanki so pet dni vsak mesec tu v našem zavodu Regina Mundi. Nekateri teh duhovnikov delujejo zelo daleč od Bangkoka. Eden izmed njih mora potovati dva dni na konju, da pride do železniške postaje, ki ga popelje v 12 urah v Bangkok. Tajščina je mlad jezik in mu manjka zlasti abstraktnih izrazov. Ta odbor ima trdo delo. Primerjajo različne jezike, kako so ti prevajali sveto besedilo. Treba je tudi misliti na to, da bo preprosto ljudstvo kaj razumelo.

ZA VEČ
MISIJONSKIH
GOJENCEV

Pročelje novega misijonskega kolegija

NOVI MISIJONSKI KOLEGIJ
„BARAGOVEGA MISIJONIŠČA“ V ARGENTINI

Objavljamo posebej za tisk prirejeno sliko pročelja, perspektivno prikazano podobo in osnovne načrte prostorov bodočega slovenskega misijonskega kolegija. Avtorja načrtov sta slovenska arhitekta Marijan Eiletz in Jure Vombergar.

Čutimo, da je objava naša dolžnost napram vsem dobrotnikom, ki smo z njih pomočjo že toliko mogli ustvariti za slovensko misijonstvo in ki zaupamo v njih sodelovanje tudi pri tem najnovejšem podvigu.

Mirno lahko rečemo, da je gradnja posebnega misijonskega kolegija že dolgo predvidena nujnost, če hočemo v čim večji meri izpolnjevati prvo in največje poslanstvo Baragovega misijonišča: vzgoja novih misijonskih poklicev.

Baragovo misijonišče je bilo pred dobrimi desetimi leti grajeno kot misijonska hiša, središče slovenske zamejske misijonske akcije, z uredništvom in upravo Katoliških misijonov, pa tudi kot župnišče za slovensko in argentinsko dušnopastirstvo.

Ko smo kmalu potem začeli s sprejemanjem gojencev, smo se poslužili kar te obstoječe stavbe in smo v ta namen npr. rekreacijsko sobo naše redovne skupnosti porabili za spalnico gojencev, prostor, namenjen misijonski pisarni in farnim organizacijam, pa za učilnice.

Po desetih letih pa ta položaj ni več vzdržljiv. Na eni strani se je pomnožilo farno življenje in organizacije nujno kličejo vsaka po svojem prostorčku, na drugi strani pa nam pomanjkanje zadostnih in primernih prostorov onemogoča sprejemanje novih gojencev in ovira čim višji raven njih vzgoje.

Tako smo primorani graditi, če hočemo s poglobitvijo ciljem Baragovega misijonišča uspešno nadaljevati. Seveda bo gradnja take stavbe, ki naj bi zadoščala tudi bodočemu razvoju, razmeroma veliko stala: z najnujnejšo opremo vred kakih 50.000 dolarjev. Upamo, da nam nihče ne bo štel v zlo, ako si drznemo računati na sodelovanje slovenskega misijonskega zaledja v zamejstvu, saj smo se za to gradnjo odločili edinole v želji po vzgoji novih misijonskih poklicev za lepšo misijonsko bodočnost slovenskega naroda.

Misijonski prijatelji v Združenih državah, v Kanadi, Vi v Argentini in ostali Južni Ameriki, Vi v Avstraliji, pa domovini najbližji na Koroškem in Primorskem in po ostali Evropi! **Lepo Vas prosimo, podprite ta naš naj-novejši podvig za vzgojo bodočih slovenskih misijonarjev!**

Posebno se priporočamo tistim, ki s kakim večjim darom žele bistveno podpreti kako pomembno ustanovo v slovenski skupnosti, naj se ogrejejo za pomoč našemu misijonskemu zavodu!

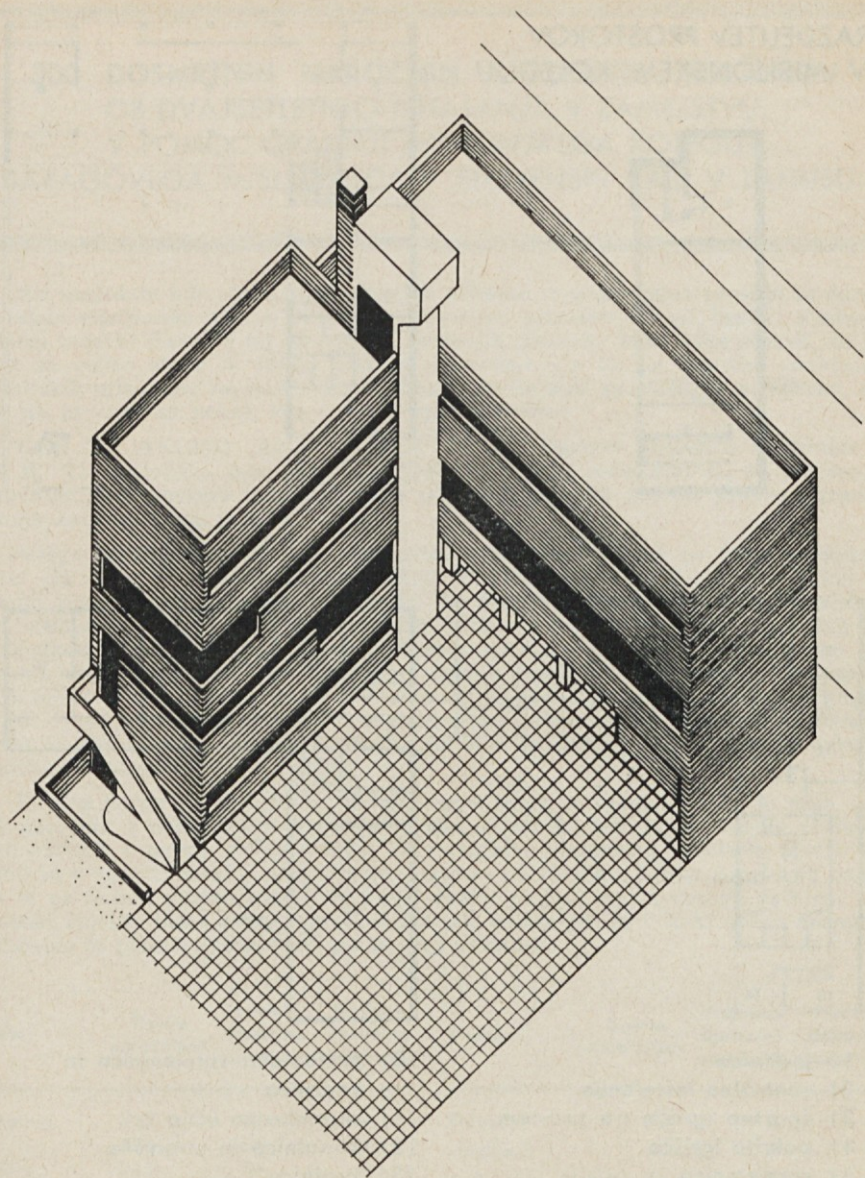
Do naših naročnikov pa se obračamo s tole prošnjo:

Leto, v katerega v kratkem vstopimo, bo za Katoliške misijone jubilejno leto: 20 let izhajanja v zamejstvu! Večina naših naročnikov prejema list že vseh teh 20 let, od početka. Priznali boste, kajne, da ste prejeli malo lepo in zanimivo misijonsko berilo razmeroma poceni. Ali se ne bi mogli zato ob dvajsetletnici izhajanja v tujini izkazati listu hvaležne s kako posebno pozornostjo?

Predlagamo Vam nekaj, kar prav za prav ne bo žrtev, ampak bolj pridobitev tudi za Vas: **DA PLAČATE DOSMRITNO NAROČNINO!**

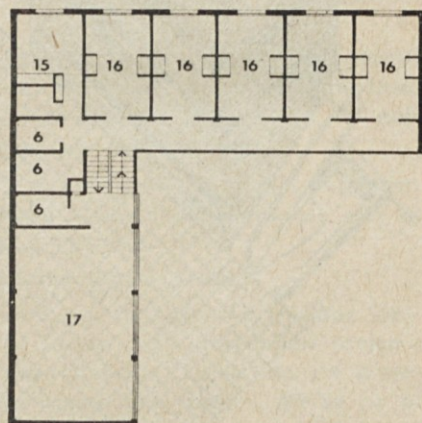
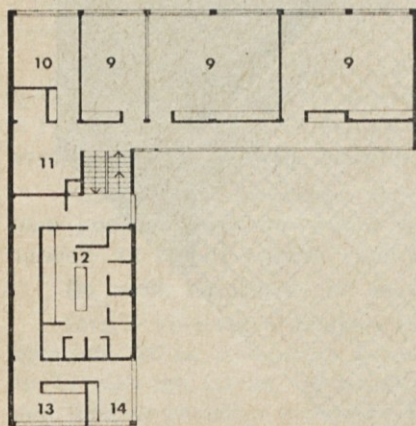
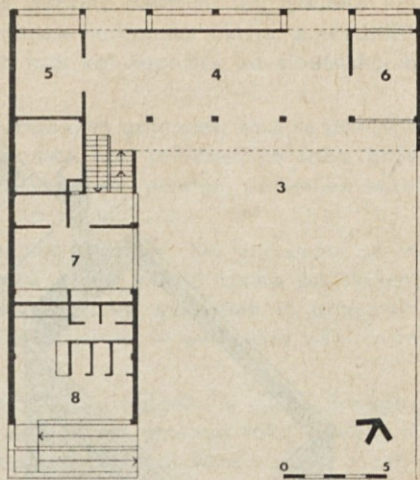
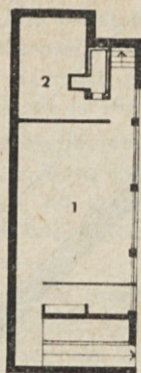
Z današnjo objavo začenjamo to akcijo, ki bo trajala ves jubilejni letnik 1968 por naslovom:

300 dosmrtnih naročnin ob dvajsetletnici zamejskih Katoliških misijonov v pomoč gradnji misijonskega kolegija v Baragovem misijonišču!

Pogled z viška na novi misijonski kolegij, ki bo nudil prostor dvajset notranjim gojencem in trideset zunanjim iz Slovenske vasi.

RAZDELITEV PROSTOROV V MISIJSKEM KOLEGIJU

- 1) jedilnica
- 2) centralne inštalacije
- 3) športno igrišče na prostem
- 4) pokrito igrišče
- 5) sprejemnica
- 6) shramba
- 7) hišnikovo stanovanje
- 8) športne oblačilnice in stranišča
- 9) učilnice in predavalnice

- 10) prefektova sprejemnica in knjižnica
- 11) shramba za učila
- 12) kopalnice in stranišča
- 13) pralnica
- 14) likanje in šivanje
- 15) prefektova spalnica
- 16) spalnice za gojence
- 17) kapela in zborovalnica

300 DOSMRJNIH NAROČNIN KATOLIŠKIH MISIJONOV OB DVAJSETLETNICI IZHAJANJA V ZAMEJSTVU, V POMOČ GRADNJI MISIJONSKEGA KOLEGIJA BARAGOVEGA MISIJONIŠČA V SLOVENSKI VASI V LANUSU.

Ko zagledate tole stran, kjer navadno prosimo in objavljamo prošnje in darove za razne misijonske akcije, se nikar preveč ne ustrašite, dragi bralci! Preberite najprej zadevni članek v tej številki na prejšnjih straneh! Tam boste zvedeli, da gre sicer za veliko stvar in veliko potrebo po podpori, a da na množico naročnikov Katoliških misijonov ne mislimo pritiskati s prošnjami za običajne prispevke, ampak jih prosimo za nekaj, kar bo tudi njim v dobro!

GRE ZA AKCIJO „DAJ — DAM“. D A J namreč dosmrtno naročnino in D A M Ti Katoliške misijone, dokler živiš! S tem sebe olajšaš za plačevanje naročnine, Baragovemu misijonišču pa pomagaš reševati gmotni problem gradnje zavoda za misijonske poklice.

Vsega skupaj razpošiljamo 2052 izvodov lista med rojake po vsem svobodnem svetu. Od tega jih pošiljamo brezplačno 60 slovenskim misijonarjem, kakih 50 raznim slovenskim redovnicam po svetu, 18 pa jih pošiljamo v zameno različnim misijonskim in drugim revijam, približno toliko pa tudi v domovino. Za kakih 150 naročnikov moramo pa kar vedno računati, da naročnine ne poravnajo, eni eno leto ne, drugi drugo leto ne. Tako nam ostane kakih 1800 plačujočih naročnikov. Če bi bilo med temi 1800 vsaj še 300 takih, ki bi plačali dosmrtno naročnino (kakih 25 jih jo je plačalo že doslej), v znesku vsak približno 50 dolarjev, bi nam to zneslo 15.000 dolarjev, se pravi, skoraj tretjino za gradnjo misijonskega kolegija predvidenih stroškov.

Seveda dosmrtna naročnina ni tako mala vsota, a upamo, da bi jo vsak šesti naš naročnik z nekaj dobre volje le zmožel, zlasti še, ker jo je mogoče plačati v dveh obrokih v prvem polletju 1968. Tu navajamo posamezne dežele in število naročnikov, v njih, izvzemski gratis izvode, zraven pa številko, koliko dosmrtnih naročnin bi po našem načrtu morali iz vsake dežele prejeti, da bi dosegli zaželeni cilj. V vsaki številki bomo potem sproti objavljali, koliko jih je v kaki deželi dosmrtno naročnino že plačalo (brez ozira na že prej plačane).

Dežela	Število naročnikov	Zaželeno dosmrtno naročnine	Plačane dosmrtno naročnine	Dežela	Število naročnikov	Zaželeno dosmrtno naročnine	Plačane dosmrtno naročnine
Argentina	437	70	—	Francija	53	9	—
ZDA	398	65	—	Anglija	41	7	—
Italija	313	50	—	J. Amerika (ostala)	34	5	—
Avstrija	306	50	—	Nemčija	16	3	—
Kanada	288	47	—	Evropa (ostala)	15	3	—
Avstralija	77	13	—				

Seveda so to samo povprečne številke; verjetno bo tako, da dosmrtnih naročnin iz kake dežele ne bomo dobili toliko, kot jih predvideva ta načrt, a jih bomo morda toliko več prejeli iz druge dežele...

Ker v večini deželá ni poverjenikov, ampak se list pošilja kar naravnost na posamezne naslove, se moramo predvsem obračati na posamezne naročnike, da se nam oglasijo s plačilom dosmrtno naročnine. Tamkaj pa, kjer so poverjeniki, kot npr. Marijine družbe v Trstu in Gorici, Slovenski dušnopastirski urad v Celovcu, misijonski krožek v Torontu in misijonska krožka v Slovenski vasi v Lanusu ter v Ramos Mejia v Argentini, srčno prosimo ta misijonska središča, naj zastavijo vse sile, da pridobe v svojih območjih čim več dragocenih dosmrtnih naročnin!

Če še povemo, koliko stane (nekoliko zvišana) dosmrtna naročnina v posameznih deželah, smo povedali vse, kar je potrebno: V Argentini 10.000 pesov, v ZD in v Kanadi 50 dolarjev, v Italiji 25.000 lir, v Avstriji 100 šlingov, v Franciji 180 NF, v Angliji 18 funtov, v Avstraliji 45 avstralskih dolarjev, v Južni Ameriki (ostali) 11.000 pesov, v Evropi (ostali) 50 dolarjev (ali protivrednost).

Zdaj bomo pa čakali odzivov na to ponudbo oziroma prošnjo! Dragi naročniki, kdor koli more, naj stori to uslugo Baragovemu misijonišču! Lepo prosimo! In — že vnaprej se zahvaljujemo!

Za Katoliške misijone in Baragovo misijonišče
Ladislav Lenček CM, superior
Cochabamba 1467, Buenos Aires, Argentina
(Na to ime in naslov — vse denarne pošiljke!)

MISIJONARJI NA ODDIHU

Kot smo že poročali, je letos precej misijonarjev bilo v Evropi. Po dolgih letih naporega dela so dobili malo oddiha, obiskali so mnogi svoje sorodnike in obenem tudi na lep način poskrbeli za misijonsko propagando.

Med drugimi se je s poti oglasil tudi brat Poznič, ki dela v Transvaalu v Južni Afriki: „Najlepše pozdrave s Tirolske. Nahajam se v misijonišču, kjer sem pred štiridesetimi leti napravil svoj noviciat. Pravkar sem dokončal duhovne vaje. Iz Johannesburga sem odletel z zrakoplovom 26. aprila v Rim. Vožnja je trajala samo 12 ur. V Rimu sem ostal en teden, da sem si malo ogledal mesto. Bil sem tudi v avdienci pri svetem očetu. Dne 5. maja sem se odpeljal z vlakom v domovino. Na postaji me je v Ljubljani čakalo več mojih sorodnikov z dvema avtomobiloma, s katerimi smo se odpeljali na moj dom. Čeprav nikogar razen svojih dveh bratov in sestra nisem poznal, so me vsi z veseljem sprejeli. Obiskal sem tudi sobrata p. Dobovška in p. Musarja. (Zadnji je bil precej let vrhovni predstojnik družbe Presv. Srca, prvi pa vzgojitelj v Knobleharjevem zavodu v šiški.) Pri njiju sem ostal en teden. Bil sem na Rakovniku in na Brezjah, kjer je vedno dosti romarjev. Z avtobusom, polnim romarjev, sem bil tudi na Sv. Višarjih, kjer nas je čakal p. Kladnik, s katerim smo se potem skupaj peljali domov. (P. Kladnik dela v isti deželi kot brat Poznič.) On je bil prvič v rodni fari kot duhovnik. V nedeljo je imel službo božjo s procesijo v navzočnosti vseh faranov. Čez teden sva se odpeljala v Avstrijo, kjer imamo v bližini Gradca dve misijonski hiši. Potem sva šla v Nemčijo v našo materno hišo. P. Kladnik je kmalu odpotoval na volitve novega generala, jaz pa sem obiskal še več naših hiš. Prišel sem tudi na Tirolsko v Brixen, kjer sem delal noviciat. Ko pride p. Kladnik sem, se bova skupno vrnila na misijon v Južno Afriko.“

Ko to objavljamo, sta misijonarja seveda že na svojih mestih.

DLVA IZ ROKU VELIKANOV

ALOJZIJ GERŽINIČ

JOHANN ADAM SCHALL v. BELL (JO - WANG)

(Nadaljevanje)

Nastop mandžurske dinastije

Vojski, ki je branila severno mejo pred Mandžurci, je poveljeval Wu San-kuei. Li se je s svojimi 200.000 vojaki obrnil proti njemu. Tedaj se je general pridružil Mandžurcem (27. maja 1644). Mandžurski vladar Abahai je umrl septembra prejšnjega leta. Za naslednika mu je bil določen deveti sin Fu-lin, tedaj šest let star. Oblast je bila v rokah dveh njegovih stricev: Dorgona, 14. sinu Nurhacija, in Jirgalanga. Združena vojska Mandžurcev in Wuja je Lija večkrat temeljito premagala. Na begu skozi Peking se je razbojniški poglavar oklical za cesarja. Zaščitnim četam je zapovedal, naj prestolnico opleni in zažgo. Spet je mesto šlo skozi val terorja. Ljudje iz gorečih hiš so se zatekali v jezuitsko naselbino in jo ubranili požara. Tolpo plenivcev je prestrašila orjaška postava bradatega misijonarja, ki se je pred vhod postavil z dolgim japonskim mečem.

7. junija so vkorakali v Peking Mandžurci pod poveljstvom Dergona. Nekaj mesecev pozneje — 30. oktobra 1644 — so v mesto pripeljali Fu-lina in ga proglasili za kitajskega cesarja; njegov vladarski naslov je bil Čun-čih, medtem ko se je dinastija imenovala Č'ing. Potrebovala je še dvajset let, da si je pokorila celo državo. Najprej se je utrdila v severnih provincah, kjer si je s pametno politiko pridobila trdno zaledje.

Shallov vzpon

Eno izmed najbolj presenetljivih dejstev v tistih zmedah je bil rastoči ugled Adama Schalla pri novih vladarjih v Pekingju, medtem ko so njegovi sobratje ostali v prijateljstvu s privrženci dinastije Ming. Schall je obžudoval organizacijski talent Mandžurcev, njihovo vojaško sposobnost in polet voditeljev. Potem ko je padel Peking, je bil prepri-

čan, da za Minge ni nobenega upanja več. Priznal je novi režim in stopil v njegovo službo. Mandžurci pa so občudovali Schalla; večina vodilnih osebnosti se je spoprijateljila z njim. Še l. 1644 ga je regent Dorgon imenoval za ravnatelja astronomskega urada. Misijonar je sedemkrat to mesto odbil. Sprejel ga je šele, ko mu je to zapovedal Furtado, superior severnega ozemlja.

V par letih so Schallow ugled začutili ostali misijonarji v provincah pod oblastjo dinastije Č'ing. L. 1650 je viceprovincial Dias Mlajši pisal jezuitskemu generalu: „Želel bi, da bi imeli sto mož, kot je Adam; čeprav je zelo oddaljen od nas, nam je v tako otipljivo pomoč, da se nihče ne drzne reči glasno besedo proti nam, če se damo spoznati za njegove druge in brate.“

Spletke sobratov proti Schallu

Niso pa vsi sobratje delili takih čustev o Schallu. Po nekih nespozumljivih je postal Gabriel de Magalhães naravnost njegov sovražnik; vse je storil, da bi ga zrušil, in bi kmalu dosegel, da bi Adama izključili iz Družbe Jezusove. 20. maja 1649 so skupaj z Magalhãesom podpisali spomenico na viceprovinciala Diasa Furtado, Longobardo, Buglio in Ferrari; zahtevali so, naj se Schall izključi iz družbe. Večji del enajstih razlogov priča, da ti sobratje niso razumeli njegove prostodušne narave in njegovega ironičnega humorja. Čutiti pa je iz spomenice tudi zavist.

Na srečo so viceprovincialovi svetovavci imeli zdravo pamet in so oblasti v Rimu ohranile razsodnost. 12. decembra 1653 je jezuitski general razsodil, da se proti Schallu ne sme nič storiti.

Še bolj nevaren je bil napad na Schalovo mesto ravnatelja astronomskega urada. Isti Furtado, ki je sobratu zapovedal sprejeti to mesto, se je zdaj pridružil Magalhãesovi gonji in navedel devet razlogov proti primernosti take službe. Končno je papež sam odločil v prid Schallu. Med drugim je generalni vikar pisal 12. aprila 1664 iz Rima: „Odločamo, naj v tej službi brez strahu naprej deluje, kot je to doslej delal, za uspešnejše širjenje krščanstva in v večjo božjo slavo.“

Schall se je izvrstno branil v več pismih viceprovincialovim svetovavcem in l. 1652 končno tudi družbenemu generalu. Magalhãesove in druge obdolžitve in žalitve je šest let molče prenašal (tako je pisal generalu 6. oktobra 1654), ker bolj zaupa v božjo previdnost kot v sobrate in nadrejene.

Schall je torej iz teh dolgotrajnih sporov izšel kot zmagovavec, vendar verjetno za končne odločitve ni več zvedel. Za njim so astronomski urad vodili jezuitje do razpusta reda, potem pa lazaristi tja daleč v devetnajsto stoletje.

Krst zadnjih članov dinastije Ming

Poslednji člani dinastije Ming, ki so se morali umikati vedno bolj proti jugozahodu, so postali kristjani. L. 1648 je jezuit Koffer krstil

prestolonaslednikovo soprogo; dobila je ime Ana; njena tašča je bila krščena na ime Marija, cesarjeva vdova pa na ime Helena. Nekaj dni po teh krstih se je prestolonasledniku rodil sin. Koffer je krst odklonil, če mu oče ne pusti krščanske vzgoje in če ga bo silil, naj si vzame več žena. Prestolonaslednik je ta pogoja najprej odbil, ko pa je dete nevarno zbolelo, se je vdal. Deček je bil krščen in je prejel ime Konstantin.

4. novembra 1650 je cesarjeva vdova Helena pisala papežu Inocencu X. in generalu Družbe Jezusove. Prosila je, naj molijo za zadeve dinastije Ming in naj pošljejo na Kitajsko misijonarje. Pismi sta sicer prišli do naslovnikov, a dolgo niso verjeli, da sta pristni. Odgovor sta Inocenčev naslednik Aleksander VII. in jezuitski general napisala šele l. 1655, a na cilj nikoli ni prišel.

Prijateljstvo med Schallom in mladim cesarjem

1. februarja 1651 je dvanajstletni cesar mandžurske dinastije razpustil regentstvo in sam prevzel oblast. Razmerje, ki se je tedaj razvilo med cesarjem in Schallom, je brez primere v kitajski zgodovini. Cesar se je radoval jezuitove družbe in cenil njegove nasvete. Šestdesetletnega misijonarja je po mandžursko klical Ma-fa, to je ded. Njuni odnosi so resnično bili taki, kot so med dedom in vnukom. Schall je imel do cesarja vedno prost vstop. Kadar je cesar uradno zasedel prestol, je jezuit sedel pred njim na blazini. Mladi vladar je Schalla posebno rad klical k sebi na razgovor zvečer. V popolnem preziru tradicije je cesar često prihajal v Schalovo stanovanje. Včasih je pustil spremstvo — do 600 ljudi — zunaj na ulici, sam pa je v jezuitovi sobi sédel s prekrižanima nogama in „deda“ spraševal o veri in življenju. V letih 1656 in 57 je tako prišel k Schallu štirindvajsetkrat. Včasih je šel najprej v cerkev, stikal po hiši, obiral na vrtu sadje in opazoval delavce, kako izdelujejo naprave za observatorij. Ta leta je bil Schall nedvomno eden najvplivnejših mož v državi. L. 1661 je poročal njegov sodelavec Verbiest: „Schall ima večji vpliv na cesarja kot vsi podkralji ali najuglednejši knez, in ime očeta Adama je na Kitajskem bolj znano kot ime vsakega znamenitega moža v Evropi.“

V tesnih stikih misijonarja do cesarja ni bilo nobene hlapčevske poteze. Njegov cilj je bilo pospeševanje krščanstva. Vendar je čutil do vladarja prisrčno nagnjenje. Sun-čih je bil umen in pravičen, a je bil podvržen tudi številnim nepopolnostim: bil je vzkipljiv, vraževeren in močnega spolnega nagona. Samo Schall je imel pogum, da mu je kazal napake. Svojim službenim sporočilom je navadno dodajal osebne opomine. L. 1658 je nekoč na cesarjevo zahtevo napisal vse, kar se mu v obnašanju in v državnih poslih vladarskega prijatelja ni zdelo v redu.

Schallov vpliv je opaziti na pismenih opozorilih, ki jih je cesar

pošiljal mandarinom in častnikom V njih je najti marsikaj, kar je navdihnil krščanski duh.

Jezuit je upal, da bo mladeniča privedel v krščanstvo. Obširno sta razpravljala o nesmrtnosti, o desetih zapovedih, o božji naravi, milosti, zakonu, devištvu in o Jezusovem življenju. Šun-čihja je zelo zanimala ilustrirana Jezusova biografija, ki jo je bil Schall podaril poslednjemu cesarju dinastije Ming.

Misijonar je bil prepričan, da je mladi cesar razumsko sprejel krščanske resnice, ni jih pa s srcem: šesta božja zapoved in enoženstvo sta bila zanj nepremagljivi oviri.

Cesarjeva smrt

Po letu 1658 je začel Schallov vpliv na vladarja pojenjavati. Šun-čihja so vedno bolj pridobivali evnuhi in budistični menihi, posebno vlogo pa je imela njegova „velika ljubezen“. Prevzela ga je Osijeva hči Hsiao-hsien, žena mladega mandžurskega plemiča. Tega je cesar začel preganjati; verjetno je mladi mož storil samomor. Osemnajstletna Hsiao-hsien je 1656 prišla v cesarjevo palačo in postala njegova ljubljenska; dal ji je naslov Huang Kuei-fei (cesarjeva soproga prvega razreda), odlika, ki je bila takoj za cesaričino.

Odtlej je cesar izgubil zanimanje za državne zadeve. Hsiao-hsien ga je čisto prevzela in z njo vred ga je pritegnil budizem č'an (zen). Novembra 1657 mu je ljubljenska porodila sina, a je umrl čez nekaj mesecev. Dve leti nato je umrla Hsiao. Cesar se ni dal potolažiti. Že prej ga je oslabila jetika in kmalu po Hsiaoini smrti je umrl on sam (2. februarja 1661).

Ta zadnja leta je Schall ostajal vedno bolj ob strani, čeprav ni cesar nikoli zgubil nagnjenja do starega prijatelja. Še 28. julija je poslal jezuitu tele vrstice: „Tvoja postava (krščanstvo) je že na daleč razširjena. Po Tvojih naporih je postala poznana astronomska veda. Tako delaš Ti, Jo-wang, za državo. Pa se ne bi cesarjevo srce veselilo! Ti, Jo-wang, veš, kako je treba državo voditi. Pridi torej k meni in se bova o tem pogovorila. Jo-wang, chrani moje besede v svojem srcu.“

Ko je umiral, je prišel Schall k njemu in ga poslednjič skušal pridobiti za krščanstvo. Cesarja je njegova zvestoba ganila. Prebral je opomin, ki ga je jezuit napisal o smrti in večnem življenju. Preložil pa je nadaljnje razpravljanje na kasneje, ko bo ozdravel.

Še pred smrtjo je naredil Schall umirajočemu drugo uslugo. Cesar je imel namen imenovati za naslednika enega izmed svojih bratrancev, medtem ko so ga mati in mandžurski knezi zaklinjali, naj določi kakega od svojih sinov. Umirajoči je vprašal za svet Schalla in ta je bil materinega mnenja. Tedaj je cesar imenoval tretjega od svojih osmerih sinov, šestletnega Hsüan-jeha, poznejšega cesarja K'ang-hsija, enega največjih kitajskih vladarjev.

Gobavci u našem misijonu

IVAN ŠTANTA, C.M., MADAGASKAR

Na poti skozi stepe srečavamo gobavce. Nekateri so šele na pričetku bolezni, kar pričajo beli ali svetlorožnati madeži na laktih in nogah. Pri drugih je bolezen že napredovala. Nekateri pa so tako nakaženi, da vzbujajo strah in gnus. Po poročilih doktorja Ramasy, ki je zdravniški nadzornik našega okraja, sem zvedel, da je v okolju, izvzemši ozemlje Ihosy, približno dvesto gobavcev. Samo v kantonu Isoanala jih je več kot štirideset; živijo v svojih družinah, sredi nesnage in brez vsake nege. Lahko so umrlive posledice tega.

Ko z zadovoljstvom ugotavljam, da gobavci ozdravljajo, če se zdravijo v svojih bolnicah, so nasprotno tisti, ki tega nimajo, skrajno zapuščeni; v bolnici napredujejo in jo širijo. Res je, da se ti ubogi bolniki od časa do časa predstavijo v bolnici zaradi pregleda in zdravlja, a uspeh je ničev. Vzrok je v tem, ker ne poznajo higiene in se ne držijo zdravnikovih predpisov. Nekateri mislijo, da za ozdravljenje zadostuje, da pridejo k zdravniku. Njihovo življenje je zelo bedno, sorodniki se ne brigajo zanje, bojijo se okuženja. Nihče ne skrbi za izpiranje ran, za pranje njihovih cap, ker je pač preveč zoprno.

Zaradi tega ti reveži poleg boleznih trpe tudi zaradi lakote, mraza in posebno zaradi zapuščenosti. Zokler so živi, jih sorodniki — tako se zdi — popolnoma pozabljajo; ko pa umro, se zbere vse sorodstvo in jim napravijo časten pogreb, seveda le če so na razpolago volji, da jim prerežejo vrat. V takem primeru se vsak sorodnik čuti dolžnega, da po starih navadah izpriča svoje sorodstvo ali prijateljstvo z darilom, ki se imenuje „ranomaso“ — solza oči.

Naj to pojasnim z malim dogodkom.

Ko sem se nekega večera vračal iz stepe skozi Sarodrano, sem se spomnil, da je bila tam blazna gobavka. Rekel sem si: „Dobro bi bilo, da jo obiščem in krstim“. Šel sem k njej, jo našel ležečo na tleh, bila je ena sama rana. Tresla se je od mraza. Izmolil sem očenaš in vero ter jo krstil. Na povratku sem srečal pri avtobusu ženo, ki je stanovala v bližini gobavke. Rekel sem ji: „Pridite jutri k patru, da vam bo dal odejo za gobavko!“ Naslednji dan je bolnica imela vsaj odejo, da se obrani pred mrazom. Dva dni nato pridejo k meni z novico: „Pater, gobavka, ki si jo krstil, je umrla. Ali prideš za pogreb?“ „Da, jutri jutraj bom tam.“

Drugo jutro sem šel in na svoje začudenje sem našel revno truplo gobavke pokrito z raznobarnimi tkaninami, ko vendar za življenja ni mogla imeti drugega kot kunjjo okrog ledij.

Nekega dne sem obiskal vas okrog Ankinitelu. Srečal sem starko, ki je tudi bila gobava. Stanovala je v nekakem pesjaku iz slame. Bila je brez prstov na rokah in nogah in iz nakaženih štrcljev se je cedil

gnoj. Ker nisem imel drugega, sem ji dal sto malgaških frankov. Naslednji dan sem ji poslal rabljeno obleko. Čez nekaj tednov sem zvedel, da je živa zgorela v slamnati koči.

Ko sem kasneje šel na misijonsko potovanje v Vohitsambova, sem zvedel, da je prav tiste dni umrl gobavec, ki ni imel volov. Njegovo truplo je prav zaradi tega ostalo v koči, nihče ga ni hotel pokopati. Ko je to zvedel ravnatelj sludnega rudnika, je dal ukaz skupini rudarjev, da so mrliča dvignili iz kože in pokopali v bližnjem hribu.

Ni se treba čuditi. Naše ozemlje, kot pravijo Malgaši sami, je še vedno v temi. Večina ljudi ne pozna evangelija in ne ve, kaj je evangelijska ljubezen. Dejanje nesebične ljubezni je zanje nerazumljiva stvar. Kaj storiti? Obsoditi ljudi? Izguba časa. Naloga misijonarja ni kritizirati, govoriti slabo o ljudeh. Če hoče biti vreden imena, ki ga nosi, mora učiti z zgledom in nato z besedo vsega, kar mora vedeti, kdor hoče biti Kristusov učenec.

Ob priliki vizitacije smo pretresali to vprašanje. Škofije Fianarantsoa, Faranfangana in Fort Dauphine imajo posebne bolnice za gobavce. Zakaj bi je tudi naša škofija Ihosy ne mogla imeti? Ali ne bi bila ta ustanova v duhu sv. Vincencija?

Smo šele na začetku z delom. Upajmo, da nam Bog da uresničiti ta načrt, da tako stvarno pokažemo ljudem, v čem obstoji prava ljubezen do bližnjega. Krajevni zdravnik in nadzornik z zanimanjem in simpatijo spremljata to naše prizadevanje in sta nas pripravljena podpreti. Ustanova je prepotrebna, če hočemo učinkovito delati za ozdravljenje gobavcev. Napravili smo že prve korake za odobrenje načrta. Čakamo na rešitev. Posebno kadar gre za važno ustanovo, ni priporočljivo pričeti z delom, dokler niso papirji v redu.

Že zdaj pa lahko prosimo Gospoda, da podpre naš načrt, in že zdaj moramo pomagati gobavcem, kolikor okoliščine dopuščajo.

v ŠEPETAL BOM

Rabindranat Tagore

Šepetal bom tvoje ime,
sedeč samoten med sencami svojih tihih misli.

Šepetal bom brez besed,
Šepetal ga bom brez namena.

Ker sem ko dete, ki kliče svojo mater,
po stokrat in stokrat
srečno, da more reči: Mati.

SLOVENSKI ZAMBIJSKI MISIJON

Iz poročil o. Jožeta Kokalja DJ, Zambija

Že celo leto obveščamo, kakšne načrte imajo slovenski jezuiti v Zambiji. V glavnem smo dobivali poročila od p. Jožeta Kokalja DJ, ki je lani šel iz domovine in z vso mladostno ognjevitostjo vzel v roko priprave in organizacijo zambijskega misijona. Okrog njega se ne zbirajo le sobratje, jezuitski patri in bratje, ampak tudi laiki. Znana nam je že gdč. Zinka Hercog, ki se je v Angliji pripravljala na odhod v Zambijo, napovedujejo pa se že tudi drugi. Tako upamo, da bo v naslednjem letu v Zambiji že lepa vrsta naših slovenskih misijonarjev; priskočili so na pomoč poljskim jezuitom, ki ne morejo izpolniti z novimi misijonarji vrzeli, ki jih zapuščajo umirajoči.

Veseli smo, da moremo v tej številki poročati že več. Predstojniki so že odredili področje našim misijonarjem in sicer kar v glavnem mestu Lusaka, kjer je sedež poljskega jezuitskega misijona.

P. Kokalj nam o tem poroča v pismu z dne prvega avgusta:

„ProtI koncu meseca odidem v Lusako (iz Chibote, kjer se je pater učil jezika in se življal v misijonsko delo). To bo naša slovenska postojanka, naš slovenski misijon. Prvega septembra začnem misijonariti ko župnik velike mestne župnije Matero. Z menoj bo tudi p. Rudež. Tako bo na najinih ramenih velika odgovornost, saj ima župnija okrog 30 tisoč prebivavcev in tri župnijske šole, od katerih je ena gimnazija. Učiteljev je v teh treh šolah 52. Vprašanje našega samostojnega področja je torej odlično rešeno. Ko bodo prihajali novi misijonarji, bomo svoje delovanje širili in poglobljali. Prav gotovo pa nam je izkazana izredna mera zaupanja.

Jezik bamba sem toliko predelal, da delim zakramente, pridigam in tudi poučujem verouk v šoli, zelo okorno sicer, a začetek je tu. V Lusaki se bom učil še en afriški jezik, glavni jezik pa je službena angleščina. P. Rudež obvlada oba afriška jezika.

Poln sem globoke sreče in zaupam v soliden razvoj našega misijona. K temu bo pripomogla tudi molitev misijonskih prijateljev. Moj naslov je odzdaj: P. Jože Kokalj SJ, Matero Catholic Church, B. 190, Lusaka, Zambia, Africa.“

Misijonska zveza tople priporoča novi slovenski misijon vsem prijateljem. Pogumu misijonarjev, ki se zbirajo v Zambiji, naj sledi gorečnost nas v zaledju. Sramotno bi bilo za nas, če ne bi znali žrtvovati vsaj nekaj molitev in denarne pomoči, ko so oni žrtvovali in žrtvujejo vse, kar imajo in so.

NADŠKOFIJA LUSAKA

Prav je, da tem veselim poročilom o novem slovenskem misijonu dodamo nekaj stvarnih podatkov, ki nam jih prav tako pošilja p. Jože Kokalj.

Tako se bomo mogli kar ob prvem sporočilu počasi vživljati v razmere, v katere naši misijonarji prihajajo, in jih bomo mogli lažje spremljati pri njihovem delu.

Tole je poročilo misijonarja:

Prvi jezuitski misijonarji so prišli na področje sedanje Zambije šele 1902. leta. Malo pred njimi so v severni del dežele prišli beli očetje, jezuitom pa so se pozneje pridružili še irski kapucini ter italijanski in ameriški frančiškani. Zdaj je cela Zambija razdeljena na 9 škofij. Prav v sredini, okrog glavnega mesta, so poljski in irski jezuiti organizirali lusaško nadškofijo. Druga nadškofija je na severu Zambije in jo vodi nadškof domačin. On je obenem tudi edini domačin med zambijskimi škofi.

V lusaški nadškofiji živi okrog pol milijona prebivalcev (od skoraj štirih milijonov vseh Zambijcev) in več kot 50.000 katoličanov.

Nadškof je Adām Kozłowiecki DJ, po rodu Poljak, star 56 let. Med svetovno vojno je bil v nemškem koncentracijskem taborišču. Po vojni je prišel v Zambijo, kjer je kmalu postal ugleden misijonar. Četica njegovih misijonarjev je skromna: 50 duhovnikov, 40 redovnih bratov in več kot 100 redovnic. Duhovnikov Zambijcev je le 5, bogoslovci pa so le štirje! Med redovnicami je že večina domačink.

Nadškofija ima 80 cerkvenih osnovnih šol, dve gimnaziji za fante, dve za dekleta in semenišče z nad 100 gojenci. Semenišče vodijo ameriški patri. Redovnice vzdržujejo dve bolnici (skupno 90 postelj) in ambulantno ter zavetišče za 75 sirot.

Zelo važen je apostolat med študenti, ki obiskujejo lusaško univerzo. Dva irska patra sta profesorja na univerzi, tretji pa je študentski kaplan.

V nadškofiji je glavno mesto Lusaka, ki ima 140.000 prebivalcev in se zelo hitro širi. Drugo večje mesto je Broken Hill. Med prostranimi področji, ki so daleč od večjih cest in železnice, so tudi težko dostopne vasi, skoraj popolnoma odrezane od civilizacije.

Največja težava pri misijensekm delu je pomanjkanje duhovnikov. Nadškof si prizadeva, da bi dobil novih sodelavcev v raznih državah Evrope in Amerike. Najbolj pa ga boli, ker ni dovolj poklicev med domačimi verniki. Brez domačih duhovnikov bi Cerkev bila tujka, zato je vzgoja zambijskih duhovnikov, redovnikov, redovnic in laičnih apostolov najvažnejši apostolat tistih, ki so iz bratskih krščanskih dežel prišli v Zambijo, da v njej vkoreninijo božje kraljestvo. Tega se zavedamo tudi slovenski in hrvaški misijonarji, ki nam je milostna Previdnost naložila sladko breme, da v lusaški nadškofiji oznanjamo blagovest odrešenja.

IZ MISIJONSKEGA ZALEDJJA

KOROŠKE MISIJONSKÉ NOVE MAŠE

Koroški rojaki žanjejo uspehe v svojem misijonskem delu. Lotili so se enega najpotrebnejših podjetij: podpiranja vzgoje domačih duhovnikov. S tem delom so pričeli kmalu po drugi svetovni vojni. In župnije kar tekmujejo med seboj. Nedelja in Naš tednik sta prinesla poročili o dveh letošnjih novih mašah. Obe poročili objavljamo in čestitamo koroškim rojakom k tako lepemu in požrtvovalnemu delu.

Dne 5. avgusta leta 1956 je v Medgorjah daroval svojo prvo sveto daritev preč. g. dr. Cirijak Kunnacherry iz Kottayama, Kerala, Indija. Bila je tedaj prva misijonska nova maša na Koroškem in prav tedaj so se gg. duhovniki in verniki v slovenskem delu naše škofije navdušili in začeli pomagati misijonskim bogoslovcem v njih času bogoslovnega študija. Po 11 letih moremo s hvaležnim srcem ugotoviti, da je bilo pomagano že 50 misijonskim bogoslovcem samo iz župnij slovenskega dela naše škofije. S tem se je javno izpričala plemenitost in dobrota vernikov za misijonsko delo. Na prvo mesto moremo postaviti za vzgled vsem drugim faram Sela, ki so poleg zidanja nove farne cerkve v teh zadnjih 10 letih kar 11 bogoslovcem pomagali in tudi doživeli srečo novih maš. Mnogo župnij je, ki so pomagale trem, dvem ali enemu misijonskemu bogoslovcu! Župnije pa, ki do sedaj še niso pomagale, naj se z veseljem odločijo in prevzamejo za svojega vsaj enega misijonskega bogoslovca, ki ga bodo skozi 4 leta vzdrževale. Bog bo bogato blagoslovil župnijo, ki je polna misijonske gorečnosti in pomaga pri delu za širjenje vere v misijonih.

V MEDGORJAH

Dne 6. avgusta letos pa smo v Medgorjah sprejeli preč. g. novomašnika Janeza Krstnika Mak, pravega Kitajca iz Hong-konga. Z njim je prišel č. g. Anton Tang, že diakon, tudi Kitajec, ki bo prihodnje leto v sosednji fari Podgrad imel novo mašo. Prišel je, da doživi s svojim sobratom novomašnikom praznik nove maše, obenem pa da se spozna z dobrotniki, ki ga vzdržujejo iz Podgrada.

V lepih zbornih deklamacijah so novomašnika pozdravile belo oblečene deklice v obeh deželnih jezikih. Poklonile so mu šopek rož in v lepem zboru deklamirale: „Cvetja in trnja, trnja in cvetja, oboje poklanja na življenja Ti pot, sam Jezus Gospod...“ Ministranti so pozdravili s sim-

boličnimi darovi, novomašniška nevesta Zofija Lobnik pa je poklonila lep novomašni križ.

Prisrčno dobrodošlico je v pozdravu zaželel gospod župan naše občine, za njim pa mu je v imenu farnega sveta in vse fare g. Ciril Mutzl poklonil nov zlat umetniški kelih s pateno, ki bo vse življenje drag spomin g. novomašniku na župnijo Medgorje. Cerkveni pevski zbor je zapel pozdravno pesem, nato se je ves novomašni spreved pomikal v farno cerkev ob spremljavi godbe.

Pred cerkvijo je bil postavljen novomašni oltar, a zaradi dežja je bila sv. maša v cerkvi.

Preč. g. novomašnik je daroval sv. daritev ob asistenci svojega sobrata Kitajca, diakona č.g. Antona Tang in našega domačega bogoslovca g. Mirka Wakovnič. Slavnostni novomašni pridigar je bil mil. g. prošt in dekan L. Trabesinger, ki je v pridigi pokazal duhovnika kot moža božjega, apostola evangelija Kristusovega, delivca božjih skrivnosti, predvsem pa moža molitve in trpljenja, za njemu izročene duše. Gospod novomašnik je brez staršev. Ko je imel 4 leta, mu je umrla mati in pred 6 leti tudi oče.

Na novo mašo se je fara pripravljala s tridnevnicco za prejem sv. zakramentov, zato je bil novomašni dan evharistični dan! G. novomašnik je delil sv. obhajilo pri oltarju, domači gospod pa zaradi stiske kar po cerkvi. To je bilo zares v duhu koncila; vsi, ki pridejo k sveti daritvi, naj prejmejo tudi daritveni obed — sv. obhajilo.

Ob koncu sv. maše je novomašnik podelil papežev blagoslov s popolnim odpustom, nato pa je zadonela zahvalna pesem. Med ljudskim petjem je dolgo po sv. maši delil g. novomašnik novomašni blagoslov.

(Nedelja, 27. 8. 1967)

V ŠKOCIJANU

V nedeljo, dne 18. junija, je škocijanska fara doživela izredno slovesnost, novo sveto mašo gospoda salezijanca Tomaža Valakodiyil iz daljne Indije. Velika množica domačinov in navzočih letoviščarjev se je zbrala pred župniščem, kjer je novomašnika pozdravil najprej gospod župnik. To pozdravno besedo je nato tolmačil gospodu novomašniku gospod profesor dr. Čegovnik v angleščini in italijanščini. Pozdravile so novomašnika v zborni deklamaciji dekleta in domači cerkveni zbor s svojim petjem. V velikem sprevedu je šla nato vsa velika množica z novomašnikom pred farni dom, kjer je bil pripravljen ob južni strani oltar na prostem.

Ob prijetnem vremenu in tako, da je vsak lahko videl na oltar, se je zbrala tisočglava množica okrog oltarja in sledila s sodelovanjem in molitvijo in ljudskim petjem poteku sv. maše. Sveto mašo je spremljal obirsko-želinjski in kamenški cerkveni zbor pod vodstvom g. Tomaža Holmarja s svojim petjem. Novomašnika je v pridigi nagovoril najprej g. Čegovnik v angleškem in italijanskem jeziku in pridigal je ljudstvu v slovenskem jeziku, domači župnik pa navzočim tujcem v nemškem jeziku.

V farni dvorani se je po končani cerkveni slovesnosti zbralo lepo število dobrotnikov in duhovnikov k izvincerkveni slovesnosti, ki je potekala v lepi družabnosti, ob petju obirskega in kamenskega cerkvenega zbora in ob nagovorih navzočih duhovnikov. Nazadnje se je zahvalil dobrotnikom in faranom za lep dan gospod novomašnik v angleščini. Njegove besede je tolmačil g. dr. Čegovnik navzočim gostom v slovenskem jeziku.

V torek po slovesnosti se je gospod novomašnik vrnil nazaj v Rim, kjer hoče še nadaljevati svoj bogoslovni študij. Svoje počitnice pa hoče porabiti, de se priučí še francoščine in nemščine. Po treh letih, ko bo dovršil svoje študije, pa hoče iti nazaj v svoj domači kraj v Indijo. Obljubil je, da bo pred odhodom v Indijo še obiskal naš Škocjan iz hvaležnosti do svojih dobrotnikov.

(*Naš tednik*, 6. 7. 1967)

KOROŠKI SLOVENCÍ SO VZTRAJNI V MISIJONSKEM SODELOVANJU

Slovenskemu dušnopastirskemu uradu v Celovcu so bili v zadnjem času nakazani sledeči misijonski darovi (v šilingih):

Za misijone: Župnija Bilcovs, 750; neimenovana iz Bilcovsa, 111; Marija Dovjak, Bajtise 84; neimenovani iz št. Vida v Podjuni, 1.250; Valentin Ogris iz Slov. Plajberka; „Živi rožni venec“ iz Tinj, 200; neimenovana iz Vegrč, 100; Šmihel pri Pliberku, 20; neimenovana iz Brnce, 100; neimenovana iz Stebna/Malošč, 100; neimenovana iz Apač v zahvalo, 500; neimenovana iz št. Ruperta, 100; župnija št. Rupert, 200; Ojcl Johan, 10; neimenovana iz Vovber, 100; neimenovana, 100; Lednik Matilda, 60; neimenovana iz Skočidola, 100; neimenovana iz Globasnice, 100; neimenovani iz Slov. Plajberka, 100; župnija Škofice, 1.000; neimenovana iz Trabcenc, 50; neimenovana iz Žitare vasi, 100; neimenovana iz Malošč, 50; neimenovana iz Bistrice na Zili, 150; neimenovani iz Šmihela, 1.000; neimenovani iz Slov. Plajberka, 300; neimenovana iz Loč, 100; neimenovana iz št. Ruperta, 100; Mohorjev internat, dekleta iz 4.-7. razreda, 26 šil.

Za krste poganskih otrok: Neime-

novani za krst dveh zamorčkov na ime Jožef in Marija, 200; Anton Miklau, mesto venca na grob Marije Miklau, 100 šil. za krst na ime Marija; neimenovani iz Slov. Plajberka na ime Marija, 100; neimenovani iz Podgorij na ime Štefan, 100; neimenovana na ime Marija, 100; neimenovana iz št. Jakoba, za dečka in za deklico, 200; neimenovana iz Železne Kaplje na ime Antonija, 100; neimenovani iz Goselne vesi mesto venca na grob Joheja Osina, na ime Janez, 100; neimenovani iz Skočidola, 100; župnija št. Rupert na ime Marija, 100; neimenovana iz Doba pri Pliberku, na ime Leopold, 100; neimenovana na ime Marjetica, 100; šolarji v Slov. Plajberku, 100; neimenovana iz Žitare vesi, na ime Janez, 100; neimenovana iz Podgorij na imeni Nežika in Mala Terezika, 200; neimenovana iz Kazas na ime Marija, 100; neimenovana iz Sveč na ime Marija, 100; neimenovani iz Šmihela/Pliberk za zamorčka, 100; 5. razred osnovne šole v Kazasah na ime Monika, 100; 2. razred šole v Kazasah na ime Janez Evang., 100; neimenovana iz Pliberka na ime Valentin, 100; 4. razred šole v Kazasah na ime Marije Goretti, 100; neimenovana iz Galicije na

ime Marija, 100; neimenovana iz Železne Kaplje na ime Katarina.

Za m. Terezijo v Bengaliji: Neimenovani iz Sel, 220; neimenovani iz Sel, 150; neimenovani iz Sel, 120 šilingov.

Za domačinske bogosl.: župnija Rožek, 3.600; Slov. Plajberk, 300; št. Janž, 350; Vogrče, 500; Radiše, 900; Šmihel-Podgora, 750; župni urad Vogrče, 500; župnija Smarjeta v Rožu, 1.000; neimenovana iz Slov. Plajberka, 100; župnija št. Janž, 350; župnija Brdo, 2000; Kazase, 100; župnija Radiše, 900; Katoliško prosvetno društvo iz Globasnice, 2.000; župnija Smarjeta v Rožu, 1.500; župnija Loče, 2.000; župnija Vogrče, 500; Kazase, 2.300 in 1.200 župnija št. Janž, 350; Podgora in Večna ves, 400 šilingov.

Za reševalni sklad KM: žpk. Jan-

čar iz Slov. Plajberka, 50; neimenovani iz Sel, 40.

Za gladujoče: neimenovana iz Apač, 100 šilingov.

Iz gornjega spet zaznamo, da so na Koroškem župnije in posamezniki zelo zavzeti za pomoč misijonom v tej ali oni obliki. Čestitamo koroškim rojakom in njih dušnim pastirjem! V imenu slovenske misijonske akcije se jim zahvaljujemo in jih prosimo še za nadaljnje požrtvovalno podpiranje svete misijonske stvari!

Slovenski dušnopastirski urad vse tiste darove, ki pridejo za misijone na splošno, pošilja slovenskim misijonarjem preko slovenske misijonske zamejske centrale, darove za krste poganskih otrok in za domačinske bogoslovce pa zvesto oddaja deželni misijonski centrali v Avstriji.

VSEM ZA VSE TISOČKRAT BOG PLAČAJI!

SIMČIČEV „KRST PRI SAVICI“ V BUENOS AIRESU

V Buenos Airesu se Slovenci vsako leto resno pripravljajo na misijonsko nedeljo. Tudi letos so na sporedu misijonski shodi po posameznih slovenskih središčih, na samo misijonsko nedeljo pa je v pripravi slovesna proslava v Slovenski hiši na Ramón L. Falcón.

Letos bo v počastitev misijonske nedelje, ki je za vse tokrat še posebej pomemben praznik, saj ga obhajamo v letu vere, za 1200-letnico pokristjanjenja Slovencev in za 1100-letnico poti skozi slovenske kraje bratov Cirila in Metoda, uprizorjena na odru Slovenske hiše ZORKA SIMČIČA „KRST PRI SAVICI“, igra v šestih slikah, zamišljena na osnovi istoimenskega Prešernovega epa. Režijo te uprizoritve je prevzel režiser Nikolaj Jeločnik. Sredi septembra je urednik našega lista kar mimogrede ujel režiserja v tiskarni in se zanimal, kako si zamišlja svojo uprizoritev Krsta.

Gledališčnik Jeločnik je rade volje načrtno nekaj osnovnih potez. Simčičev tekst je bil v prvotni zamisli operni libreto, ki ga je že med vojno uglasbil Matija Tomc. Zaradi razmer opera do danes še ni doživela svojega krsta. V zdomstvu je Simčič pripravil novo besedilo, namenjeno gledališkimi uprizoritvam. Besedilo je v začetku petdesetih let izšlo pri Katoliških misijonih Predlanskim pa je pisatelj Simčič izdal v knjižni izdaji novo, dokončno obliko svojega „Krsta pri Savici“. To zdaj pripravljajo v Buenos Airesu, potem ko so uprizoritev doživeli že v

Torontu v Kanadi, v Mendosi v Argentini in letošnje poletje ponovno na prostem na Repentabru nad Trstom. Z vključenjem novih oseb, s poglobitvijo Črtomirove in Bogomiline tragedije, z vnašanjem novih dramatskih konfliktov je Simčič ustvaril izvirno, osnovni Prešernovi fabuli sicer zvesto, pa vendar docela samostojno gledališko stvaritev.

Režiser Jeločnik je že od mladih nog vnet misijonski sodelavec, pa je prav zato, da prinese svoj delež misijonski stvari kljub skopemu času rad prevzel režijo. Svojo zamisel bližnje uprizoritve, o kateri bomo po predstavi obširno poročali, je takole razložil:

„Središče Simčičevega in tudi Prešernovega Krsta je Bogomila. To je čisti, z notranjo lepoto in žlahtnostjo presijani lik, ki je nosivec dejanja in konfliktov. Krog nje se spletajo drame drugih oseb. V moji predstavi naj je Bogomila nekak simbol slovenstva sploh, slovenstva, ki se svoje prisotnosti v svetu začenja zavestno zavedati prav s sprejemom krščanstva. S krščanstvom začenjamo Slovenci lastno zgodovino. Bogomilina osebna žrtev je gonilna sila vse živosti bodočih rodov. Ob njej zorita Črtomir in Valjhun. In dasi po Prešernu tudi Simčič vodi Črtomira v duhovstvo in misijonstvo bolj po poti iz ljubezni do Bogomile, tudi v zadoščenje za Gojmirov umor, kot pa iz notranjega zavestnega prepričanja in predanosti resničnemu poklicu, ga v svoji režiji, ne da bi kakorkoli krnil avtorjevo težnjo, popeljem še za korak naprej: Bogomilina žrtev in odpoved sta že na tem svetu poplačana s čudežem resničnega Črtomirovega sprejetja krščanstva in spoznanja o potrebnosti vse brate pripeljati v objem božjega križa. S to režijsko osnovno črto, ki jo stopnjema napenjam od prvega srečanja v prvi podobi, pa vse do sklepnega akorda v šesti s pomenljivostjo Valjhunovega meča v Bogomilinih rokah, bi rad slovenskemu človeku zdaj in tukaj zaklical, da je za rešitev in ohranitev naše slovenskosti in krščanskosti nujen pogoj žrtvovanje, odpoved, radostno, ne resignirano sprejetje vsega, kar Bog nad nas pošilja. S krščanstvom je naš narod zaživel in rasel. Ko v letu vere spominjamo sebe in svet na svojo krščansko prisotnost v deželi, ki je 'prstan Evrope', je nam in vsem Slovencem ta zavest tudi v opomin, da je edinole v prepričanem in mesijanskem krščanstvu bodočnost Slovencev. Če naj je Bogomila v igri posebljenje slovenstva in slovenske misli, potem je aktualna za nas tudi njena osebna žrtev. Bogomila priča, da sedanje stiske in žrtve ves naš narod doma in zdoma vodijo skozi prečiščenje v vstajenje.“

Dodajmo: za veliki dar krščanstva je narod dolžan zavestno nase vzeti soodgovornost za mesijansko poslanstvo Cerkve, saj je prav v pokoncilski Cerkvi ta misijonska zavest zaživela tako močno, da bi se ne mogel imenovati krščanski noben narod, ki bi ta miselnost v njem ne živela. V tej misli je uprizoritev Simčičevega „Krsta pri Savici“ primerna ne le kot zunanja počastitev leta vere in v njem pridruženih slovenskih religioznih obletnic, marveč je tudi čez vse primeren izraz počastitve misijonske nedelje.

PO MISIJONSKEM SVETU

V Indiji je karitativno delo začelo roditi tudi duhovne sadove. V državi Bihar se je pričelo pravo gibanje za katolicizem. Skrajnim nacističnim ljudem je dejstvo številnih spreobrnjenj izzvalo novo mržnjo in so protestirali pri vladi, češ da misijonarji z darovi „spreobračajo“ ljudi. Notranji minister je pred parlamentom izjavil, da vlada proti tem duhovnim gibanjem ne more nič napraviti. A kljub temu misijonarji pričakujejo, da se bo pričela javna gonja proti njim.

Bratovščina očaka Abrahama je nova ustanova, ki jo je pričel p. Danielou v Parizu. Vezala naj bi kristjane, jude in muslimane, ker vsi Abrahama priznavajo za očaka. Prvi odbor te bratovščine sestavljajo p. Danielou sam, p. Hayek iz Libanona, rabin Leon Askenazi iz Pariza, in Boubakeur, verski muslimanski poglavar v Parizu.

Sahara krije pod seboj ogromne rezervarje sladke vode. Odkrili so, da se veliko vodno jezero nahaja 2 do 3 tisoč metrov pod površino peska. Jezero je ogromno, površina naj bi merila 600 tisoč kvadratnih metrov. Če bi uporabili denar, ki ga uporabljajo za oboroževanje, v ta namen, da bi začeli črpati to vodo, bi spremenili Saharo v plodno zemljo in milijonom omogočili lepo življenje.

Salezijanci imajo v Indiji zdaj točno 100 zavodov. Zadnji, stoti zavod, je bil odprt v New Delhiju. Gibčna salezijanska družba šteje danes že 22.000 članov.

Kardinal Tien je svoje življenje sklenil med svojimi sobrati verbisti. To je Družba Božje Besede, ki je bila na Kitajskem znana zlasti po pekinški katoliški univerzi. Kardinal Tien je bil star 77 let. Dolga leta ga je mučila sladkorna bolezen in je bil zadnja leta skoro slep. V škofa je bil posvečen leta 1939; v baziliki sv. Petra ga je posvetil Pij XII. Kardinalsko čast pa je prejel leta 1948 in postal prvi kardinal med azijskimi škofi. Ko se je umaknil pred komunisti s Kitajske, je bil najprej nekaj let v Severni Ameriki, nato pa je postal apostolski administrator v Tajpeju, glavnem mestu Formoze ali Tajvana, kamor se je umaknil čang-kajšek in veliko kitajskih beguncev.

Akcija za stradajoče zajema vedno več področij. Znana je gesta škofa Sheena, ki je predlagal, naj bi vse ameriške škofije dale svoj davek za blažitev lakote. Letos se je z isto mislijo oglasil londonski kardinal Heenan. K sodelovanju je povabil vernike in duhovnike svoje škofije. Ni dovolj govoriti, treba je pokazati ljubezen v dejanju. Cerkvam in samostanom svetuje, naj prodajo zlatnino in srebrnino, ki cerkvam ni nujno

potrebna. Vsa škofija bo en odstotek letnih dohodkov dala za stradajoče. Kardinal tudi trdi, da bi že samo en odstotek dohodkov vseh držav v blaginji močno ublažil svetovno revščino, v katero spadajo predvsem misijonske dežele.

Srečanje v Carigradu je gotovo ena največjih novic zadnjega časa. Delo za zedinjenje se je premaknilo za velik korak naprej. Gotovo so mnoga vprašanja nerazčiščena in mnoga negativna čustva niso še pomirjena, a sveta volja z obeh strani bliža zapadno in vzhodno Cerkev v bratski objem. Simbol tega sta dva velikana, Pavel VI. in Atenagoras I. Tudi za misijonsko delo Cerkve bo to zedinjenje velikanskega pomena. Simbolizira ga objem svetega očeta in carigrajskega patriarha v carigrajski pravoslavni katedrali.

V Ugandi slavi Klaverjeva družba desetletnico lepo organizirane tiskarne, ki izdaja več časopisov, v skupni nakladi 62.000 izvodov. Poleg tega izdaja ta Marijina tiskarna šolske knjige, molitvenike in brošure verske vsebine. V teh desetih letih je bilo tiskanih 316 izdaj v 30 različnih jezikih in vsega v 2 milijona izvodih.

Znano je, da je Klaverjevo družbo ustanovila sestra nekdanjega jezuitskega generala Terezija Ledochowska. Družba je bila znana tudi pri nas v Sloveniji. Poznali so jo otroci po Zamorčku, starejši pa po Omevu iz Afrike. Vse kaže, da se je družba lotila velikopoteznega dela. Kajti Klaverjeve sestre so kmalu nato organizirale tiskarno v Lusaki, glavnem mestu Zambije, in v Nigeriji, v glavnem mestu Ibadan že tretjo. Ustanoviteljica je zelo priporočala apostolat tiska: „Včasih je bila kri mučencev seme novih kristjanov, danes mora biti tiskarsko črnilo.“

Stoletnico Gandijevega rojstva bodo v Indiji slovesno praznovali leta 1969. V pripravljalni odbor teh proslav je

Malo plašno gleda...

bil povabljen tudi kardinal Gracias iz Bombaya.

Črni misijonarji. Ker mora biti vsa Cerkev misijonarska, skušajo gojiti misijonskega duha tudi mlade cerkve. V Afriki se že pojavljajo znamenja medsebojne misijonske pomoči. Poročali smo že, kako hitro so bili pripravljene domači duhovniki iz drugih krajev, da priskočijo na pomoč Afriški Gvineji, odkoder so bili pregnani vsi tuji misijonarji. Zdaj sta odšla iz Konga dva domača duhovnika kot misijonarja v Kamerun.

Laiki dele sveto obhajilo. V misijonskih pokrajinah Ruanda in Burundi so škofje pod določenimi pogoji in navodili dovolili, da smejo deliti sveto obhajilo misijonski bratje in sestre. Gre predvsem za obhajila umirajočim in za obhajanje vernikov v tistih krajih, kamor misijonar bolj poredko pride.

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih dru^žb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje Franc Sodja C.M., upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Loubet 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska Slovenska tiskovna dru^žba "Editorial Baraga", Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem.

Ovitek in zaglavja: Jure Vombergar

NAROČNINA: V Argentini in sosednih de^želah: navadna 600, podporna 1.200, dosmrtna 6.000 pesov. V ZDA in Kanadi: 3 (6, 40) dolarjev. V Italiji 1.600 (3.200, 20.000) lir. V Avstriji 60 (120, 800) šilingov. V Franciji 12 (24, 160) NF. V Angliji 1¼ (2½, 16) funtov. V Avstraliji 3 (6, 40) dolarjev.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA.: Rev. Charles A. Wolbang CM, St. Joseph's College, P.O. Box 351, Princeton, New Jersey, 08540. — Mr. Rudi Knez, 679 E. 157th St., Cleveland, Ohio 44110. — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741.

Kanada: *Župnija Marije Pomagaj*: 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont. Za Ontario (razen Port Arthurja) in za Quebec: Rev. Jože Mejač CM, istotam. Za Montreal in okolico: Rev. Stanislav Boljka CM, 405 Marie Anne East, Montreal, P. Q. Za Port Arthur (Ontario) in za vso ostalo srednjo in zapadno Kanado: Rev. Jože Časl CM, 95 Macdonald Ave, Winnipeg 2, Man.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina dru^žba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar CM, Rue de Sévres 95, Paris VI.

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt. Rev. Miklavčič Anton, Spittal a/Drav, Kapellengasse 15, Kärnten.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford.

Avstralija: Franc Vrabec, Baraga House, 19 A'Beckett Str., Kew, Vic., Australia.

IZ VSEBINE TE ŠTEVILKE

Cerkev pred ateizmom — Pokoncilska tajška Cerkev — Novi misijonski kolegij "Baragovega misijonišča" v Argentini — 300 dosmrtnih naročnikov! — Misijonarji na oddihu — Dva iz rodu velikanov — Gobavci v našem misijonu — Šepetal bom... — Slovenski zambijski misijon — Koroške misijonske nove maše — Simčičev "Krst pri Savici" v Buenos Airesu — Po misijonskem svetu — Misijonski darovi.

SVET KRISTUSU!
KRISTUSA SVETU!

Correo
Argentino
Suc. 34 (1)

TARIFA REDUCIDA

CONCESION 5613

Registro de la Prop. Int. Nº 860.246
Director responsable, Lenčak Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467.
Buenos Aires